

Він

КУПИТИ

Про книгу

Цей захопливий трилер є новим спінофом популярної серії Гарлана Кобена про Майрона Болітара. Головному герою — багатому й харизматичному Віндзору Горну Локвуду III доведеться знайти зв'язок між кількома, здавалося б, непов'язаними злочинами: нещодавнім убивством відлюдника в пентхаусі одного з найпрестижніших будинків Верхнього Вест-Сайду, терористичним актом, який стався сорок п'ять років тому, крадіжкою картин Вермера й Пікассо, які належали Локвудам, убивством рідного дядька та викраденням кухні.

Розділ 1

М'яч, що визначить результат усього чемпіонату, повільною дугою наближається до кошика.

Мені байдуже.

Усі без винятку на стадіоні «Lucas Oil» в Індіанapolisі затамувавши подих стежать за м'ячем.

А я ні.

Я дивлюся на інший бік майданчика. На нього.

Моє місце, звісно ж, у першому ряду, біля центральної лінії. Ліворуч від мене, у чорній обтислій футболці, що гарно підкреслює його біцепси, сидить актор, який грає супергероїв першого ешелону у фільмах Marvel, а праворуч — у сонцезахисних окулярах власного бренду — славнозвісний репер-магнат Свагт Дедді, чий приватний літак я купив три роки тому. Мені подобається Шелдон (це справжнє ім'я Свата Дедді) і як людина, і як музикант, але зараз він радіє й вимахує руками так сильно, що мені за нього соромно.

На мені смугастий костюм від Savile Row лазурового кольору, бордові туфлі, зшиті на замовлення в Бедфордширі майстром Бейзілом, що працює на G. J. Cleverley, шовкова рожево-зелена краватка з лімітованої колекції Lilly Pulitzer — і все це доповнює хустинка від Hermès, що визирає з нагрудної кишені й тішить своїм сріблястим відтінком.

Оце я франт.

До всього — якщо хтось досі не зрозумів, — я багатій.

М'яч у повітрі вирішить долю університетського баскетбольного феномену, відомого під назвою «Березневе безумство». Дивно, якщо замислитися. Усі кров, піт і сльози, стратегії гри, вивчення суперників, тренування, безконечні години кидання м'яча в кошик на задньому дворі будинку, відточування дриблінгу й комбінацій на трьох гравців, тягання

штанги, біг із прискоренням до цілковитого виснаження, роки в заприлих спортзалах на змаганнях усіх рівнів — від мінібаскетболу, ігор під егідою Католицької молодіжної організації, турнірів Спілки спортивних аматорів до старшої школи... ну, ви зрозуміли — усе це зводиться до простої фізики помаранчевої сфери, що просто зараз крутиться й летить у металеве кільце із сіткою.

М'яч або не влучить, і виграє Дюкський університет, або потрапить у кошик, і фанати Південного державного університету на радіощах рознесуть стадіон. Актор Marvel навчався в Південному. Ми зі Сватом Дедді — у Дюкському. Вони обидва напружилися. Галасливий натовп замовк. Час уповільнився.

Нагадаю, хоча грає моя альма-матер, мені начхати. Я загалом не дуже розумію фанатизм у спорті. Мені ніколи не було цікаво, хто виграв, якщо я або мої близькі не брали участі в змаганні. Тому мені часто спадає на думку, чому для інших це так важливо?

Увесь цей час я зосереджений на ньому.

Тедді Лайонс. Один із численних помічників тренера команди Південного університету. Двометровий м'язистий здоровань, що має фермерське коріння. Великому Т — він любить, коли його так називають, — тридцять три роки, це його четверта робота в університетській спортивній команді. Наскільки я розумію, він чудовий тактик, але ще краще вміє вишукувати таланти.

Я чую сирену. Час вийшов, проте результат матчу досі невідомий.

На стадіоні так тихо, що я реально чую, як м'яч ударяється об кільце.

Свагт хапає мене за ногу. Супергерой Marvel притискає накачаний трицепс до моїх грудей, розвівши руки в очікуванні. М'яч ударяється об кільце раз, другий, третій — цей предмет наче дразнить натовп перед тим, як показати, хто житиме, а хто помре.

Я й досі дивлюся на Великого Т.

Коли м'яч прокочується обідком і падає на землю — беззаперечний промах — сектор фанатів «Синього ди-явола» вибухає. Периферійним зором я помічаю, що всі вболівальники на лавах Південного університету притихли. Мені не до вподоби слово «пригнічені» — воно дивне, але зараз дуже доречне. Усі фанати Південного завмерли й мають пригнічений вигляд. Кілька людей, спустошені й зі сльозами на очах, осідають на лави, усвідомивши факт поразки.

Великий Т мовчить.

Герой Marvel опускає своє гарне обличчя на руки.

Свагт Дедді міцно мене обіймає.

— Це вікторія, Віне! — кричить він, а потім, трохи подумавши, — чи краще сказати «це вінкторія, Віне!»?

Я насуплюю брови, даючи йому зрозуміти, що сподівався на краще.

— Ну так, ти маєш рацію, — каже Свагт.

Я ледве його чую. Стоїть такий рев, що можна оглухнути. Сват нахиляється ближче й каже: «У мене буде просто бомбезна вечірка!»

Він біжить святкувати з усіма. Натовп підхоплює його бурно й радісно. Я втрачаю Шелдона з поля зору.

Кілька людей плескають мене по спині, проходячи повз, запрошують приєднатися, але я відмовляюся.

Я знову шукаю очима Тедді Лайонса, але його вже немає.

Ну, це ненадовго.

За дві години я знову його бачу. Він прямує до мене.

Тедді — це моя дилема.

Я збираюся, як то кажуть, завдати йому шкоди. Тільки так — жодних інших варіантів. Я поки не вирішив, що саме вчиню, але шкода його фізичному здоров'ю буде дуже серйозною.

Але не це є моєю дилемою.

КУПИТИ